

Αναμενόμενο, τη σήμερον ημέρα, να είναι κάποιος Έλληνας, λογικά αντιευρωπαϊστής. Το επίρρημα "λογικά" τοποθετείται στο πλαίσιο μιας συμπεριφοράς, ενάντια στον φανατισμό, στην αγνωσία και τον εθνικισμό. Να μπορεί να εκφράζει δηλαδή τον όποιο αντιευρωπαϊσμό του με νηφαλιότητα, με επιχειρήματα και ευρωπαϊκά, όχι μόνον Ελληνικά.

Τα γράφω όλα αυτά διότι παραβρέθηκα σε μια ενδιαφέρουσα συνάντηση, η οποία συστήθηκε απολύτως απρογραμμάτιστα, ανάμεσα σε εκπροσώπους από τέσσερις διαφορετικές ενότητες, αυτής της μεγάλης μα και ετερόκλητης ...ευρωπαϊκής φαμίλιας.

Κατ' αρχάς καθόμασταν σε μια από τις ομορφότερες βεράντες της Ελλάδας. Ο οικοδεσπότης, μας συστήνει. Από εδώ ο Πέτερ, Πέτερ, από εδώ ο Νικόλας, «όου, νάις του μητ γιου» και τα τοιαύτα. Όταν πρωτοσυναντώ αλλοδαπούς με καίει το τι σκέφτονται για την πατρίδα μου και τους my fellow Greeks. Αφού παρέρχεται κανά πεντάλεπτο, κι αν, η κουβέντα, έχει ενδιαφέρον, διότι κάποιες φορές είναι άδεια και δεν πάει πουθενά, πιάνομαι από κάτι που έχει λεχτεί και ρίχνω την πρώτη ατάκα.

Λέει λοιπόν ο Πέτερ ότι εργάζεται, ή έχει ρίζες από το Αμβούργο.

- «Αμβούργο, ε; Το μόνο πράγμα που ξέρω από το Αμβούργο, πέρα ότι είναι λιμάνι είναι ο Χόρστ Χρούμπες».

Ο τύπος, δεν αντιδρά, παρά με ένα «ου γιές». Ούτε «ποιος είναι αυτός;» Για να μας πει

έμμεσα ότι ήμαστε χαβαλέδες που θυμόμαστε ένα σέντερ φορ της δεκαετίας του '80. Ούτε μια παρέμβαση, με μια λεπτή δόση ειρωνείας, του τύπου:

«Ξέρεις ...και ο Helmut Schmidt, από το Αμβούργο ήταν»

, για να μας βγάλει οφ σάιντ. Τίποτα.

Μετά, μας είπε ότι περνάει αρκετό χρόνο στην Βιέννη λόγω επαγγελματικών υποχρεώσεων.

Ωρα να χοντύνει το παιχνίδι, και: *«Χάμπουργκ Βιένα, γουατς δε ντιφερενς; ριμέμπερ Ανσλους»*

του λέω με το Ανσλους να προφέρεται με τρόπο άριστο και ολίγον θεατρικό θυμίζοντας το ύφος ντε Νίρο στην ανάλογη ατάκα «ρεμέμπερ Περλ Χάρμπορ» από το Analyze that.

Ο τύπος δεν τσιμπάει. Τίποτα. Ένα χαμογελάκι μόνον. Βράχος. Γερός παίκτης. Κάποια στιγμή βγάζει τα σκούρα γυαλιά ηλίου, οπότε αποκαλύπτεται ένα ζευγάρι πολύ γαλανά μάτια που ασφαλώς υποφέρουν από το ανελέητο ελληνικό φως, κι ας είναι Οκτώβρης.

Το μυαλό μου σκέφτεται ως συνήθως. Δηλαδή σκοτεινά και Ανάποδα. Πενηνταπεντάρης, θα γεννήθηκε περί το '60. Άρα ο παππούς του θα ήρθε στον κόσμο στο λυκαυγές του αιώνα. Συνεπώς το 40 θα ήταν 35άρης συν. Μπορεί και Μαγιόρ. Και τι θα έκανε στον πόλεμο; Θα ήταν μέλος του κόμματος; Λες να είχε περάσει από εδώ; Ρε μπας και φόραγε στο πέτο αυτά τα ρούνικα διπλά ες; Κοίτα να δεις!

Τα έσβησα αυτά, έπρεπε να τα σβήσω, να μην παρασυρθώ, καθώς η κουβέντα γύρισε στο μομπιλιτ. Ο τύπος κυκλοφορούσε με ηλεκτρικό ποδήλατο, ενώ για τις καλές του, άγριες μέρες είχε και ένα R1 στο γκαράζ.

- Πως και δεν έχεις BMW;
- Αφού τα τρία διαπασόν μου αρέσουν, γιατί να έχω BMW; Πάντα τέτοια είχα και το παλιό το έδωσα στην κόρη μου.
- Και πόσωνε χρονώνε είναι η θυγάτηρ Πέτερ;
- Εικοσιπέντε, φέτος.
- Και έχει το κορίτσι R1;
- Από πρόπερσι
- Αλήθεια;
- Ναι, γιατί όχι;
- Διότι ντέιντζερους ρε Πετεράκο. Βέρυ ντέιτζερους.
- Α κοίτα, τα έχουμε πει αυτά, το ξέρω, το ξέρει, αλλά αφού επέζησα εγώ, μετά από τόσες

ηλιθιότητες που έκαμα, αυτή δεν κινδυνεύει. Είναι καλό μυαλό. Και κοίτα, κάποια ρίσκα πρέπει να παίρνουμε στη ζωή. Διαφορετικά δεν ζούμε.

Κάπου εκεί, μαζί με κάτι άλλα, κλείνει η πρώτη συνεδρία. Δίνουμε ραντεβού αργότερα στο ταβερνείο για μεσημεροαπογευματινό. Οι δυο επόμενες ώρες μου, κύλησαν μοναχικά στο Μοναστήρι, με βουτιές, με κολύμπι, αλλά πάνω από όλα με σπονδές στη θεότητα του Ήλιου και στο θεϊκό συνδυασμό Σαρωνικός - Οκτώβριος.

Λίγο πριν τις τέσσερις τους συνάντησα πάλι, γύρω από το τραπέζι. Το οποίο τραπέζι απείχε είκοσι πόντους, σε ύψος και σε μήκος από το νερό. Και από πάνω μας ο Ήλιος των 16:00 – 18:00 έστελνε τις τελευταίες ζεστές ανάσες της ημέρας. Στην παρέα, πέρα από τον οικοδεσπότη και τον Πέτερ, είχαν προστεθεί η Αγγλίδα Λουίζ και ο Ιρλανδός Μάικ. Τακτικότατοι επισκέπτες του τόπου μας τα τελευταία 32 χρόνια, πολυταξιδεμένοι και περπατημένοι στο παιχνίδι της ζωής. Αδιάφορες κουβέντες στην αρχή, και μετά βάζω θέματα:

- Υπέρ ή κατά του Brexit;
- Καλή η Maggie ή όχι;

Ωραία κουβέντα, πολιτισμένα, και όσο πήγαινε πιο κει, τόσο ο Πέτερ ανοιγόταν όλο και πιο προοδευτικά, ολοένα πιο ουμανιστικά. Κι όχι με τσιτάτα και συνθήματα. Ούτε με ρομαντισμό ή ουτοπιστικά. Με επιχειρήματα, με στατιστικές. Σοβαρά

- Να νομιμοποιήσουμε την κάνναβη;

Σε αυτό το σημείο, για κανά πεντάλεπτο, η κουβέντα μονοπολήθηκε ανάμεσα στον Ιρλανδό και τον Γερμανό. Αέρινος ο Τεντέσκος, προσγειωμένος ο Ιρλανδός,. Έμεινα εκτός, ακούγοντας μια συζήτηση επιπέδου. Πιο άνετος ο Πέτερ, θαρρώ ότι κέρδισε τις εντυπώσεις, με θέσεις θαρραλέες.

Όλα αυτά πάντα με το νερό στα πόδια μας, πάντα με τον ηλιοκράτορα να πυρπολεί το απόγευμα, και την απογευματινή μπουκαδουρίτσα να δροσίζει το σύμπαν. Ελλαδάρα στα καλύτερά της, την ώρα που η αναμέτρηση με τα πιάτα και τα ποτήρια πάνω στο τραπέζι βρισκόταν σε εξέλιξη, αλλά αυτό θα αποτελέσει μια άλλη ιστορία. Όπως επίσης, μια άλλη ιστορία, παραμένει το πόσο φούσκα είναι αυτό που ζούμε ως Ευρωπαϊκή οικογένεια.

Πολύ ήθελα να συνεχίσω την κουβέντα και την παρέα, αλλά τέτοια εποχή, τα δασωμένα ημιορεινά κομμάτια στην Επίδαυρο, δεν περνούσαν πάνω στο CBR με σκέτο το γιλεκάκι μέσα στη νύχτα. Πολύ θα ήθελα π.χ. να ερωτήσω αν τα «τρία f», που λέγεται ότι συνοδεύουν τους Ιρλανδούς, «fighting, fucking, & fucking drinking», είναι ακριβή, ή ακόμα να βρω κάτι, να πειράξω την Αγγλίδα της παρέας.

Αφού λοιπόν ευχαρίστησα την ομήγυρη για την χαρά να μοιραστώ μια τόσο απρόσμενη όμορφη παρέα, στις έξι παρά δέκα με διαπόρθημυσε το φέρυ απέναντι και φχαριστήθηκα τα επόμενα, άδεια από άλλα οχήματα, 100 χιλιόμετρα όσο λίγα.

Σκεφτόμουν, αργά το βράδυ, την συνθηματολογία των τελών της δεκαετίας του '70, με τρόπο που σήμερα χαρακτηρίζεται μεν χοντροκομμένος, πλην όμως δεν ήταν και τόσο άστοχος. Θυμίζω: «*Ε.Ο.Κ. και Ν.Α.Τ.Ο. το ίδιο συνδικάτο*». Μέχρι που το πήραν χαμπάρι τα ωτομοτρίς του εκσυγχρονισμού και το γύρισαν στο πιο λάιτ και σαφώς πιο ευφυές: «*Ναι στην Ευρώπη των λαών, Όχι στην Ευρώπη των μονοπωλίων*».

Θέλω να πω ότι αντιρρήσεις για την ευρωπαϊκή πορεία υπήρχαν ανέκαθεν, αλλά το όνειρο για να είναι κάποιος Ευρωπαίος και όχι Γραικός, ή ακόμα Κωλοέλληνας από την Ψωρο(λα)Κώστενα, ήταν πολύ λαμπερό για να σβήσει έτσι, απλά. Έγινε και ότι έγινε από το '81 και εντεύθεν, με το όργιο της κατανάλωσης, των διορισμών, της διαφθοράς και το ολότελα λάθος μοντέλο της ανάπτυξης. Το καρέ συμπληρώθηκε με το χάος του Χ.Α.Α., την αποχαλίνωση της τραπεζικής πίστης, το όραμα των Ολυμπιακών αγώνων, ήρθε και με τόσα μαγειρέματα το ενιαίο νόμισμα και το δόλωμα είχε φτάσει μέχρι το στομάχι.

Μοιραία, η μπόμπα έσκασε στα χέρια του πιο ακατάλληλου, του λιγότερου ευφυούς, του μικρότερου πολιτικού, κείνον τον Απρίλη του '10 στο Καστελόριζο. Και άρχισε ο πόλεμος. Σχεδόν εννιά χρόνια αργότερα, ο τόπος βρίσκεται ακόμα σε τέλμα, το μεγαλύτερο ποσοστό του πληθυσμού βαθιά απογοητευμένο, όταν μετανοούσες Μαγδαληνές τύπου Γερούν Ντάισενμπλουμ, ανακαλύπτουν τις χοντράδες και τα ολέθρια λάθη της Ευρωπαϊκής συμπεριφοράς απέναντι στην Ελλάδα. Και μείς την ίδια ώρα δεν πρέπει να λησμονούμε τους ημεδαπούς ικέτες που είπαν και πίστευαν με τόση ξεδιαντροπιά το: «*Γερά Γερούν πάρτους τα λεφτά*».

Για μια ακόμα φορά, μου ήρθε στο νου αυτό το οποίο πετυχημένα έχει εκφράσει με λίγες λέξεις ο Θοδωρής Καλλιφατίδης στο [«Μια ζωή ακόμα](#) » που αποτελεί μια απλοϊκή αλλά ταυτόχρονα μια ακριβή άποψη: «Λί
γο να ήθελε η Ευρώπη θα βολεύονταν όλοι. Μα θέλαν τα λεφτά τους»

Άλλο πράγμα λοιπόν η πολιτική, άλλο πράγμα τα συμφέροντα, άλλο η εξουσία και άλλο πράγμα οι σχέσεις των λαών και των πολιτών. Των σκεπτόμενων, των δίκαιων, των

έντιμων. Και εκεί που τα έχω βρει και έχω μαλακώσει, έρχεται και η είδηση με τους Αυστριακούς από την Νάξο. Που αν, η είδηση, είναι ειλικρινής και ακριβής, διότι «φοβού αυτόν τον Ιντερνέ και ειδήσεις φέροντα», είναι να τρελαίνεσαι από εντιΕυρωπαϊσμό.